

Pääasian asianosaiset

Kantaja: María Auxiliadora Arjona Camacho

Vastaja: Securitas Seguridad España SA

Tuomiolauselmä

Miesten ja naisten yhtäläisten mahdollisuuksien ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen täytäntöönpanosta työhön ja ammattiin liittyvissä asioissa 5.7.2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/54/EY 18 artiklaa on tulkittava siten, että jotta sukupuoleen perustuvasta syrjinnästä aiheutunut vahinko tulisi tosiasiallisesti hyviteteksi tai korvatuksi tavalla, joka on varoittava ja oikeasuhteinen, tämä artikla velvoittaa rahallisen korvausmuodon valinneet jäsenvaltiot ottamaan käyttöön kansallisessa oikeusjärjestyksessään toimenpiteitä, joissa ne säätävät aiheutuneen vahingon täydestä korvaamisesta vahinkoa kärsineelle henkilölle yksityiskohtaisesti vahvistamiensa sääntöjen mukaisesti.

(¹) EUVL C 409, 17.11.2014.

Unionin tuomioistuimen tuomio (kolmas jaosto) 17.12.2015 (ennakkoratkaisupyyntö, jonka on esittänyt Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi bíróság – Unkari) – WebMindLicenses Kft v. Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám Főigazgatóság

(Asia C-419/14) (¹)

(Ennakkoratkaisupyyntö — Arvonlisävero — Direktiivi 2006/112/EY — 2, 24, 43, 250 ja 273 artikla — Sähköisen palvelun suorituspaikka — Kyseisen suorituspaikan keinotekoinen vahvistaminen taloudellista todellisuutta vastaamattomalla järjestelyllä — Oikeuden väärinkäyttö — Asetus (EU) N:o 904/2010 — Euroopan unionin perusoikeuskirja — 7, 8, 41, 47 ja 48 artikla, 51 artiklan 1 kohta ja 52 artiklan 1 ja 3 kohta — Puolustautumisoikeudet — Oikeus tulla kuulluksi — Veroviranomaiset käyttävät samanaikaisesti vireillä olevan rikosoikeudellisen menettelyn, jota ei vielä ole päätetty, yhteydessä verovelvollisen tietämättä saatuja todisteita — Puhelujen kuuntelu ja sähköpostiviestien takavarikointi)

(2016/C 068/20)

Oikeudenkäyntikieli: unkari

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi bíróság

Pääasian asianosaiset

Valittaja: WebMindLicenses Kft

Vastapuoli: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám Főigazgatóság

Tuomiolauselmä

- 1) Unionin oikeutta on tulkittava siten, että arvioitaessa, onko lisenssisopimus, jolla vuokrataan know-how, joka mahdollistaa sellaisen internetsivuston hyödyntämisen, jolla tarjottiin interaktiivisia audiovisuaalisia palveluja, ja joka oli tehty muuhun jäsenvaltioon kuin kyseisen lisenssinantajayhtiön sijoittautumisjäsenvaltioon sijoittautuneen yhtiön kanssa, pääasiassa kyseessä olevan kaltaisissa olosuhteissa oikeuden väärinkäyttöä, jolla pyrittiin hyötymään siitä, että kyseisiin palveluihin sovellettu arvonlisäverokanta oli alempi tuossa toisessa jäsenvaltiossa, sillä seikalla, että viimeksi mainitun yhtiön know-how'n oli luonut kyseisen yhtiön toimitusjohtaja ja ainoa osakkeenomistaja, että tämä sama henkilö vaikutti kyseisen know-how'n kehittämiseen ja hyödyntämiseen sekä siihen tukeutuvien palvelujen suorittamiseen tai määräsi niistä ja että alihankkijat hoitivat kyseisten palvelujen tarjoamiseksi tarpeellisia rahoitusliiketoimia, henkilöstövoimavaroja ja teknisiä välineitä, tai seikoilla, jotka olivat voineet olla syynä siihen, että lisenssinantajayhtiö oli vuokrannut kyseisen know-how'n mainittuun toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneelle yhtiölle sen sijaan, että olisi käyttänyt sitä itse, ei sellaisenaan ole ratkaisevaa merkitystä.

Sen selvittämiseksi, oliko kyseinen sopimus täysin keinotekoinen järjestely, jolla peiteltiin sitä, ettei lisenssinsaajayhtiö todellisuudessa suorittanut kyseisiä palveluja vaan että ne todellisuudessa suoritti lisenssinantajayhtiö, kansallisen tuomioistuimen on analysoitava kaikki pääasian tosiseikat ja tutkittava muun muassa, oliko lisenssinsaajayhtiön liiketoiminnan kotipaikka tai sen kiinteä toimipaikka todellinen tai oliko kyseisellä yhtiöllä mainitun liiketoiminnan harjoittamiseksi asianmukainen rakenne toimitilojen, henkilöstövoimavarojen ja tekniikan osalta taikka harjoittiko kyseinen yhtiö kyseistä toimintaa omissa nimissään ja omaan lukuunsa sekä omalla vastuullaan ja riskillään.

- 2) Unionin oikeutta on tulkittava siten, että kun on todettu väärinkäytös, jonka vuoksi palvelujen suorituspaikan on vahvistettu olevan muussa kuin siinä jäsenvaltiossa, jossa se olisi ollut ilman kyseistä väärinkäytöstä, se, että arvonlisävero on maksettu tässä toisessa jäsenvaltiossa sen lainsäädännön mukaisesti, ei estä oikaisemasta kyseistä veroa siinä jäsenvaltiossa, jossa kyseiset palvelut on todellisuudessa suoritettu.
- 3) Hallinnollisesta yhteistyöstä ja petosten torjunnasta arvonlisäverotuksen alalla 7.10.2010 annettua neuvoston asetusta (EU) N:o 904/2010 on tulkittava siten, että jäsenvaltion veroviranomaisilla, jotka tutkivat, onko arvonlisäverosaatava syntynyt sellaisten suoritusten osalta, joista jo on maksettu arvonlisävero toisissa jäsenvaltioissa, on velvollisuus esittää yhteistyötä koskeva pyyntö näiden muiden jäsenvaltioiden veroviranomaisille silloin, kun tällaisesta pyynnöstä on hyötyä ja se on jopa välttämätön päätettäessä, onko arvonlisäverosaatava syntynyt ensin mainitussa jäsenvaltiossa.
- 4) Unionin oikeutta on tulkittava siten, ettei se SEU 4 artiklan 3 kohdan, SEUT 325 artiklan 2 kohdan ja yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY 250 artiklan 1 kohdan ja 273 artiklan soveltamisen yhteydessä ole esteenä sille, että veroviranomaiset voivat arvonlisäveroalan väärinkäytöstä selvittäessään käyttää todisteita, jotka on saatu verovelvollisen tietämättä samanaikaisesti vireillä olleen rikosoikeudellisen menettelyn, jota ei vielä ollut päätetty, yhteydessä esimerkiksi kuuntelemalla puheluja ja takavarikoimalla sähköpostiviestejä, kunhan rikosoikeudellisessa menettelyssä saatuja ja verohallinnollisessa menettelyssä käytettyjä todisteita ei ollut saatu eikä käytetty unionin oikeudessa taattuja oikeuksia loukatun.
- 5) Pääasian olosuhteissa tällaisiin todisteisiin perustuvan arvonlisäveron oikaisupäätöksen laillisuutta tutkivan kansallisen tuomioistuimen tehtäviin kuuluu Euroopan unionin perusoikeuskirjan 7 ja 47 artiklan sekä 52 artiklan 1 kohdan perusteella tarkistaa yhtäältä, olivatko puhelujen kuuntelu ja sähköpostiviestien takavarikointi laissa säädettyjä ja rikosoikeudellisessa menettelyssä tarpeellisia tutkintakeinoja, ja toisaalta, oliko se, että kyseiset viranomaiset käyttivät näillä keinoilla hankittuja todisteita, myös lain mukaan sallittua ja tarpeellista. Lisäksi sen tehtävänä on tarkistaa, onko verovelvollisella ollut hallinnollisessa menettelyssä puolustautumisoikeuksien kunnioittamista koskevan periaatteen mukaisesti mahdollisuus saada tutustua näihin todisteisiin ja tulla niistä kuulluksi. Jos kansallinen tuomioistuin toteaa, ettei kyseisellä verovelvollisella ole ollut tätä mahdollisuutta tai että nämä todisteet on rikosoikeudellisen menettelyn yhteydessä saatu tai niitä on hallinnollisessa menettelyssä käytetty Euroopan unionin perusoikeuskirjan 7 artiklan vastaisesti, sen on hylättävä nämä todisteet ja kumottava kyseinen päätös, jos tämä tästä syystä jää ilman perustetta. Mainitut todisteet on hylättävä myös siinä tapauksessa, ettei kyseisellä tuomioistuimella ole toimivaltaa tarkistaa, että todisteet on rikosoikeudellisen menettelyn yhteydessä saatu unionin oikeuden mukaisesti, tai ettei se rikosasian käsitelleen tuomioistuimen kontradiktorisessa menettelyssä jo suorittaman tutkimisen perusteella voi vähintäänkin varmistua siitä, että kyseiset todisteet oli saatu unionin oikeutta noudattaen.

(¹) EUVL C 439, 8.12.2014.